

ИЛИЯ МИХАЙЛОВ СРЪБСКА СКАРА

chitanka.info

Вече е почти обяд. Гладен съм. Усещам как стомахът ми започва да протестира като полски синдикалист от „Солидарност“. Не съм слагал нищо в него от снощи и той явно ми е сърдит. Озъртам се за някое подходящо място, където да се погрижим един за друг.

Блуждаещият ми поглед изведнъж съзира дървен павилион със сръбското знаме на него. А надписът „Сръбска скара“ в този момент ми изглежда като красив изглед от остров Санторини.

Сега вече знам как се е чувствал Христофор Колумб, когато на 12 октомври 1492 г. съзрял в далечината карибския бряг.

Задавам си въпроса, на който човечеството така и не може да отговори цяла вечност:

„Що за хора са това вегетарианците?“ Защото, мисля си в този момент, отговор не съществува.

Пред мен млада дама старателно изброява кулинарните си желання, които дребничък червендалест чичко с нещо като бяла готварска шапчица на главата усмихнат изпълнява енергично. Майстор Ставри — както пише на някакво свидетелство, което гордо виси от едната му страна. Човекът е така съсредоточен над скарата, че бих се закълел, че провежда научен експеримент. Нека сега някой да ми каже, че готвенето не е свещенодействие! Бих му казал само две думи: „Майстор Ставри“.

Един малчуган с дебели бузи, изпуснат явно от майка си, изскача отнякъде и се залепя като дъвка за витрината.

— Какво бе, приятел? — поглежда надолу към него готвачът. — Що щеш?

После слага една люта чушка в сандвича и го подава на момичето пред мен.

Малкият клиент го поглежда опулено. Сочи с ръка купчината топли ущици и после хуква да търси майка си.

Отдъхвам си, след като моят потенциален конкурент за оцеляване изчезва яко дим, и поръчвам една средна плескавица със зелена салата, докато не е размислил да се върне обратно.

Майстор Ставри започва своята поредна магия с месото, докато аз гледам снимката, която виси от другата му страна — млад мъж с анцуг Diadora държи в ръцете двукасетен касетофон. Толкова е ретро, че веднага ми става мило за 90-те години на миналия век.

Някак по-истински живеехме тогава. Не така виртуално и не толкова назаем. Или поне така ми се струва днес.

Готвачът вдига за миг глава от скарата и казва:

— Още малко и си готов.

После забелязва, че гледам снимката. Усмихва се тъжно:

— Брат ми. Убиха го хърватите във войната.

Ловко загъва плескавицата в станиол и уморено и ми я подава. Благодаря му. Вземам я в ръка и бавно тръгвам надолу по улицата. Усецам обаче, че нещо вече не съм много гладен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.